

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 2/07
11.04.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Љиљане Ивковић-Јовановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Државне заједнице Србија и Црна Гора - "ДД", коју заступа Дирекција за имовинско-правне послове, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. број 6107/05 од 07.09.2006. године, у седници одржаној 11.04.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. број 6107/05 од 07.09.2006. године, у делу којим је одлучено о захтеву тужилаца АА и ВВ.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. број 6107/05 од 07.09.2006. године, у делу којим је одлучено о захтеву тужиље ББ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бачкој Паланци П1 број 829/04 од 19.10.2005. године, која је исправљена решењем тог суда од 15.11.2006. године усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцима АА, ББ и ВВ исплати на име неисплаћене зараде за периоде и у износима, који су наведени у изреци пресуде са законском затезном каматом почев од 15. у месецу на који се односи зарада па до исплате, да за ове тужиоце уплати доспеле доприносе за обавезно социјално осигурање РФ ПИОЗ за пензијско и инвалидско осигурање, РЗЗЗО за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање по основу доприноса за незапосленост, износе који су наведени у изреци, као и да им на име трошкова парничног поступка исплати 119.250,00 динара. Истом пресудом утврђено је да је тужба тужиоца ГГ повучена.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж. број 6107/05 од 07.09.2006. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитјући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. и члана 401. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија туженог делимично неоснована, а делимично недозвољена.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити битна повреда из тачке 12. истог члана, на коју ревизија указује, јер су нижестепене пресуде јасне, образложене и непротивречне.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилама АА, запосленој код туженог на пословима __, ББ, на радном месту __ (до 31.07.2003. године, када јој је престао радни однос) и тужиоцу ВВ, на радном месту __, тужени није исплаћивао зараде, нити је уплатио доприносе за обавезно социјално осигурање у периоду од 01.04.2002. до 31.05.2005. године, а за тужиљу ББ до 31.07.2003. године. Тужиоци су у наведеном периоду радили пуно радно време, обављајући послове свог радног места, при чему им је тужени издавао потврде на којима је означен износ нето зарада за одговарајући период, као и износ топлог obroка, које потврде су могли да користе искључиво за куповину робе у продавници туженог у ЋЋ, али у којој је био мали избор робе (углавном хлеб и млеко). Тужиоци су неке од потврда потпуно или делимично искористили, а неке потврде нису искористили. Оценом налаза и мишљења вештака који је ангажован у овом предмету, утврђена је висина неисплаћене нето зараде за све тужиоце по месецима и годинама.

На тако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је правилном применом материјалног права из одредаба члана 103, 35. и 36. став 1. Правилника о војним установама које послују по принципу стицања и расподеле дохотка („Службени војни лист“, број 5/86 са каснијим изменама и допунама) и одредаба члана 83. став 2. и члана 26. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 70/01), који се примењују у смислу члана 2. став 2. истог Закона и на запослене у државним органима, као и одредаба члана 110. став 2. и члана 12. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05) усвојио тужбени захтев, налазећи да тужена за обављени рад по основу радног односа, није тужиоцима исплатила зараду за спорни период, нити уплатила обавезно социјално осигурање. Дрвгостепени суд је прихватио правно

становиште првостепеног суда и позвао се на одредбу члана 132. став 1. Закона о ВЈ („Службени лист СРЈ“, број 43/94), којом је регулисано да цивилна лица у војсци примају плату за дане, односно часове свог рада, додајући да се у конкретном случају ради о неисплаћеној плати, а не заради.

По оцени Врховног суда, правилно је становиште нижестепених судова да је захтев тужилаца за исплату плате и уплату доприноса за обавезно социјално осигурање основан, јер право на плату је једно од основних права запосленог из радног односа. То право има свој непосредни извор у уговору о раду или решењу надлежног органа. Издавањем потврда са означеним износима нето плате и топлог obroка, са могућношћу да их реализују искључиво у продавници тужене, тужена се није ослободила законске обавезе на исплату плате. Зато нису од утицаја наводи у ревизији о постојању ванредних околности и поремећаја због којих тужена није у могућности да обезбеди средства за исплату зарада. Ревизијом се оспорава висина досуђеног износа и указује да су у одређеним периодима потврде реализоване, односно искоришћене за набавку робе у продавницама туженог, о чему се изјаснио првостепени суд дајући правилне и потпуне разлоге које прихвата и Врховни суд.

Правилна је и одлука о трошковима јер је донета применом члана 149. и 150. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о ревизији тужене изјављеној против правноснажне пресуде у делу којим је одлучено о захтеву тужиље ББ, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Дозвољеност ревизије у имовинско-правном спору у којем се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, цени се према одредбама Закона о парничном поступку које су важиле на дан преиначења.

У конкретном случају, тужба је преиначена 10.10.2005. године, па је о дозвољености ревизије решавано применом одредбе члана 394. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04), која прописује да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима кад се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази 500.000,00 динара.

С обзиром да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде, којим је усвојен захтев тужиље ББ, испод 500.000,00 динара, ревизија није дозвољена, па је на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР